

גבעת חיים מאוחד

גבעתן

חזנוכה תש"ע

אנו משתתפים בצער
 עם
 גליה מאירי
 במות האם **חנה**
 תנחומים למשפחה

לימת – המשבר הכלכלי וההתמודדות איתו

החל מאמצע שנת 2008 נמצאת הכלכלה הישראלית ככלל והתעשייה בפרט במשבר קשה. המשבר קשה יותר ממה שנראה כלפי חוץ וזאת מהסיבה שמנהיגי המשק אינם מעוניינים לפרסם את היקף המשבר, כדי לא לגרום לחששות שיגשימו את עצמן. בתחום הפעילות של לימת מתבטא המשבר בעיקר בעצירת ההשקעות בפיתוח. היות ולימת הינו מפעל הנותן שירות, אנו תלויים לחלוטין בפעילות של הלקוחות שלנו. לדוגמא, מפעל שיצר מוצרים לתעשיית הרכב האמריקני ירד ב-60% במכירות וכתוצאה מכך ירד המחזור שלו בלימת בקרוב ל-100 אש"ח בחודש. היות ומחזור המכירות של לימת אינו גדול, ירידה כזו מפחיתה משמעותית את הרווחיות של המפעל.

בטווח הקצר היה עלינו להתאים את רמת ההוצאות לרמת המכירות המופחתת. כדי להשיג מטרה זו טיפלנו בעיקר בהוצאות השכר, אך גם בהוצאות האחרות.

הטיפול בהוצאות השכר כלל: הפסקת עבודתם של האסירים, פיטורים של מעט עובדים מיותרים וקיצוץ בשכרם של הבכירים.

עד היום (סוף אוקטובר) הצלחנו להתאים את רמת ההוצאות ולהביא לכך שבמצטבר המפעל אינו מפסיד. במקביל לאמור לעיל, אנו מחפשים שווקים חדשים, דבר שכרוך במאמצים רבים, השקעות לא קטנות ובעיקר סבלנות.

אנו בתהליך בדיקה עם מפעל מזון מוביל, בנושא ליטוש אלקטרו-כימי והשפעתו על היווצרות בקטריות על אמצעי השינוע של המפעל. אם נצליח להוכיח שהליטוש הפחית את הידבקות הבקטריות, יהיה בכך תקדים שיאפשר לנו לקדם את נושא הליטוש במפעלי מזון.

בלימת הגענו למסקנה, שכדי לקבל יותר עבודה עלינו לפנות ללקוחות הסופיים ולא דווקא ליצרנים שמזמינים אצלנו.

היצרנים לא תמיד דוחפים את נושא הליטוש, אולם אם תהיה דרישה מהמזמינים, אזי לא תהיה להם ברירה.

בשנה האחרונה הצלחנו, לאחר זמן רב לקבל רישיון עסק ללימת, היות ועל-מנת לקבל את הרישיון צריך להתמודד מול מוסדות רבים הנושא לקח זמן רב ומאמצים כבירים.

לאחר שלוש שנים הצלחנו לקבל היתר בנייה לגג שנשרף. גם כאן היה עלינו להתמודד מול רשויות שלא תמיד משתפות פעולה. כיבוי אש נתניה למשל, דרשו מלימת דרישות שאפילו לא דורשים מפריגת. לשמחתי הצלחנו להשיג את האישורים המתאימים וכולם יכולים לראות את הגג הנבנה בלימת. בהזדמנות זו גם קיבלנו רישיונות לשאר המבנים שהוקמו בלימת במשך השנים.

אי-אפשר לכתוב על לימת מבלי לציין את פעילותם של החברים העובדים במפעל, חברים אלה תורמים רבות להתמודדות שלנו מול המשבר, כולל קיצוצי שכר.

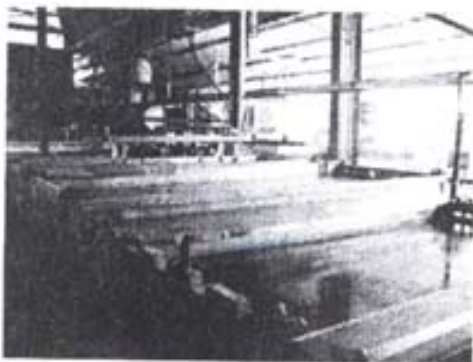
ברצוני לציין גם את שיתוף הפעולה הפורה בינינו לבין אלון ומועצת המנהלים של המפעל.

העתיד לוט בערפל, אני משתתף בהרבה ימי עיון וכנסים העוסקים בעתיד התעשייה ובכולם אי-אפשר לקבל תחזית. בתחילה חשבו שהמשבר ייגמר בסוף 2009 וכרגע מדברים על סוף 2010.

היציאה מהמשבר תלויה רבות גם בגורמים מחוץ לישראל, למשל ארה"ב, שם עדיין לא ברור מה יקרה בעתיד הקרוב.

לסיכום, לימת הינו מפעל טוב, מפעל עם יכולות טכנולוגיות, מפעל עם צוות מנהלים ועובדים טוב ובעל פוטנציאל. אני מאמין שהתעשייה הישראלית תצא מהמשבר ואז ישתפר גם מצבה של לימת.

חשוב ללימת מאוד להגיע לסוף המשבר עם היכולות המתאימות ולא עם מפעל מצומצם ויכולות מוגבלות.

גיורא אלוני

לילי קליין ז"ל

אמא נולדה בעיר וינה ב-1912. אביה היה מורה ואמה ניהלה את משק הבית. בית ששם דגש על ההשכלה, הדעתנות, אהבת הארץ בווינה ובארץ והרבה נתינה לזולת. (בתור ילדים אין דבר כזה שבת פנויה: או עובדים או מטיילים).

1931 – אמא נוסעת ללמוד באנגליה ועושה את תואר הדוקטור שלה בהיסטוריה, על גרטרוד בל, יועצת הממשל הבריטי בהקמת עירק החדשה והאישה היחידה בתפקיד כה רם בממלכה הבריטית. נדמה לי שהמחקר על גרטרוד בל עיצב חלק נכבד מאישיותה העצמאית של אמא לעתיד.

אמא מצטרפת לקבוצת ההכשרה בגולמינץ ומכירה את מי שבהמשך יגיעו לגבעת חיים, ואת המדריך יפה התואר ורב הכריזמה – אבא.

1935 – אמא עולה לארץ עם אחותה לוטה ומגיעה לגבעת חיים, בה כבר היתה קבוצה גדולה של חבריה מתנועת "תכלת לבן" מההכשרה בגולמינץ.

ב-1936 אומרת אמא "אני רוצה להיות אדון לעצמי, לא להחליט לגבי אחרים ולא שיחליט מישהו לגביי". היא עוזבת את הקיבוץ ועוברת לגור בירושלים – אמא מעולם לא ממש אהבה את רעיון הקיבוץ.

בירושלים היא נעשית מזכירתו של ד"ר יהודה לייב מאגנס, מייסד האוניברסיטה העברית על הר הצופים, ובתוך כך נפגשת עם כל המנהיגים והפעילים בארץ.

ב-1944 בביקור בגבעת חיים פוגשת אמא את אבא פרנטו ואת יעל רעייתו עם בתם שולה, אך עדיין ממשיכה לעבוד כמזכירת דיקן האוניברסיטה העברית ד"ר מאגנס ואף הוצע לה קידום: לרכז את פעילות ארגון "הדסה". מרטין בובר אמר לה אז: אסור לך בשום אופן לעזוב את תפקידך אצל מאגנס כי לא יהיה מי שיוכל למלא את מקומך. "אני אעשה את שניהם", השיבה אמא, אבל אז... ב-1945 פרנטו עם בתו שולמית מבקשים את ידה במכתב מרגש (גם היום) שבסיומו הוא כותב לה: "אל תשאירי אותי ללא תשובה, גם אם את לא מעוניינת, הכניסי למעטפה דף נקי ושלחי לי, אני אבין ואקבל...". מעטפה מלאה או ריקה הוא לא קיבל, כי אמא פשוט עזבה הכל בירושלים ובאה אליו לגבעת חיים.

דרך אגב, שניהם אהבו את דרך הביטוי הכתובה. גם אלינו הילדים אמא הייתה שולחת מכתבים בדואר. מכתב אחרון שקיבלתי ממנה היה עם בחירתתי למזכיר בית אלפא, מכתב שלא אפרט את תוכנו, אך בסיומו היא כתבה לי: "אבא איננו כבר ואין לי בפני מי להשתפך, אז אני מרגישה חופשייה להשתפך בפניך – תודה".

אבא אמר על אמא – "האישה השוללת את הקיבוץ מיסודו ומגשימה אותו במלואו... היא משהו מיוחד"... ואכן הרבה שנים אמא ערכה את יומן הקיבוץ, שנתן לה במה ושימוש במילה הכתובה, אותה כל-כך כיבדה ואהבה, וגם איפשר לה להביע את דעותיה על חיי הקיבוץ, שלא תמיד הסכימה עימם, אך תמיד הגשימה אותם.

מאורעות "השבת השחורה" – אבא נעצר ואמא נוסעת לבקר אותו במחנה המעצר ומביאה לו את הצילו, שיהיה גם משהו לנשמה.

1946 – המשפחה גדלה, לשולה מצטרפים התאומים יעקב וברכה, אחר-כך יהודה ואיתן – הפכנו למשפחה מרובת ילדים.

1947 – אמא מתחילה את צעדיה הראשונים בחקלאות ונשארת בה עד הדלקת המשואה עם גיורא ויורם גור ביום העצמאות האחרון.

היית אישה ואמא מיוחדת, דעתנית ומעורבת. כושר ההבנה שלך להתמצא בכל מה שהעסיק אותנו או את בנינו, נכדיך, נתן לך את היכולת המופלאה לתקשר עם כולם. הנכדים מאוד אהבו לבוא אליך, לבד וביחד, לשתף ולשוחח איתך על עשייתם והקורות אותם, עם עבודות הגמר והתארים השונים, כדי שתעבירי ביקורת סופית.

לסיום לא נותר אלא להודות על היבנה שנים משותפות, עם משפחה גדולה ומלוכדת סביבך – תודה.

יענקלה

אמא שלנו

לפני כחצי שנה התארחנו, אמא, יעקב, איתן ואני אצל ברכה לארוחת צהריים באלמגור. עלה לדיון סביב השולחן המתח שהיה קיים, אצל יוצאי כל הארצות, בין שתי מולדות (בין ארץ המוצא לבין ישראל).

אמא סיפרה שבשבוע הראשון לאחר עלייתה לארץ בסתיו 1935 עשתה טיול לגליל. כשראתה בדגניה אמת מים, כשרחצה במימי "התנור" ולפנות ערב עם השקיעה ראתה את הצבע הוורוד של הר החרמון – ושנה לאחר מכן הייתה בקונצרט של הפילהרמונית עם ארתורו טוסקניני – ידעה שיש לה בארץ את כל מה שחשוב לה במולדת.

כל השנים בית אמא ואבא היה מרכז המשפחה. כשהיינו ילדים בימי שישי היינו יושבים סביב שולחן ארוחת ארבע עם קומקום הנחושת והפרקולטור, שלקח לאמא הרבה שנים להחליפם בקומקום החשמלי. היינו יושבים ההורים והילדים יחד ומשתפים אחד את השני בקורות אותנו במשך השבוע. סבתא שלנו כתבה לאמא שאף פעם לא ראתה בעיה מי רוחץ כלים אחרי ארוחת ארבע: אמא הכינה ואחד מאיתנו היה רוחץ את הכלים ללא דיון.

מסורות משפחתיות נולדו והתקיימו במשך עשרות שנים בתוך הבית. חגיגת חנוכה, שתחילתה בהזמנת סבא וסבתא מירושלים וככל שהתרחבה המשפחה נוספו בני ובנות זוג, נכדים ונינים, ובמשך כל השנים לא החסרנו אף לא פעם אחת את חנוכה. בהתחלה אבא וברכה עם הצ'לו

ואני בחליל, בהמשך לאחר שאבא הלך לעולמו אני עם הגיטרה ואמא סופרת כמה אנשים היא מצליחה להכניס אליה הביתה. כשספרה 35 אמרה: עכשיו זה יעבור אליכם. אבל לא ויתרנו לה עד חנוכה האחרון: הדלקת נרות עושים אצל אמא, כל הנינים, עומדים מול החלון ומדליקים כל אחד את החנוכייה שלו, ואנחנו בשירה אדירה של "מה עוז צור" ו"אור ליקום"....

סיפורים כמו "העגלה שנפלה לבור", "המלך קביטש-קבאטש" וסיפורו של אבא "האווריריה העברית" מתוך מחנה המעצר ברפיח לאחר "השבת השחורה". הסיפור כיצד גדלים אבטיחים מתחת מיטתו של אבא, כמו גם מסורת עץ השוקולד שנולד מתוך טיולי השבת לחולות עטה, מסורת שעברה כחוט השני בין כל דורות המשפחה.

סיפור עץ השוקולד שימש אותנו רק לאחרונה לפני שנתיים ביום ההולדת 95 של אמא, כשאספנו בחורשה בחולות עטה את כל המשפחה המורחבת, כל הנכדים והנינים של ניצרי ירוזלם וקליין והלכנו כולם יחד לחפש את עץ השוקולד. בעצים הראשונים לא מצאנו אותו, וכבר חשבנו שאולי באנו בעונה הלא מתאימה עד שלפתע נמצא עץ השוקולד ועליו גדלות משבצות משבצות של שוקולד, כולל שוקולד בהכשרת הבד"צ לחלק החרדי של המשפחה.

אמא היוותה את מרכז הקשר עם כל משפחת ירוזלם, בני דודיה מכל העולם, אחיה ואחיותיה, שמלבד לוטה ז"ל, מיכאל מרים וחווה ייבדלו לחיים ארוכים, נמצאים עימנו כאן. בנסיעותיה בכל רחבי הארץ לבקר את המשפחה פרנסה אמא את חברת אגד הרבה מאד שנים.

אמא היתה תעשייה זעירה של איש אחד. זה התחיל ביין תפוחים שעשינו יחד כשהיינו ילדים, בחמאה שעשתה אמא משמנת שהביא אבא מהרפת, וזה המשיך בריבות – שמעה של ריבת הגויאבות הגיע עד למיתלה בימים שאחרי מלחמת יום הכיפורים. החברים שלי לא היו נותנים לי להגיע מחופשה אם לא הייתי מביא להם קופסא של 3 קילו של ריבת גויאבות שאמא הכינה. עוד השנה עמלה אמא על ריבת תותים וריבת שיזיפים אירופיים ואני בסך הכול הייתי ספק חומרי הגלם.

מדי יום שישי היתה אמא מביאה לארוחות הירב אצלנו את עוגות "הפסים" המיוחדות שלה במילוי תפוחים ללא סוכר ובמילוי ריבה.

אמא נודעה בעוגיות שלה מבצק ה"שלישי", הירחים עם קמח הבוטנים, המעוינים עם הסוכר שמפוזר עליהם, והמקלות שנקראו בפי כל "הסיגרים". עוגיות אלו שימשו את אמא בביקורי השמחה והאבל שהיתה מבקרת חברים בגבעת חיים והם היוו הסמל המסחרי שלה.

תילי תילים של סיפורים סיפרה לנו אמא על התקופה הירושלמית: על העבודה מול מאגנס, כנשיא האוניברסיטה העברית, על הפגישות עם מרטין בובר והוגו ברגמן, על העבודה המשותפת עם הנרייטה סאלד בארגון הדסה, על יום הולדת 80 של הנרייטה סאלד שבו אמרה לאמא: "את כל ההספדים שמעתי כבר ביום הולדת 75, אני רוצה יום הולדת אחר".

חלק גדול מהסיפורים של אמא נסבו סביב חבורת הטיוולים בירושלים, חבורה שטיילה בכל מקום בארץ: ביהודה ושומרון, בגליל, בפרוזדור ירושלים ובכל מקום, טיוולים בעלי מונטר ומשם למרסבא ולסנט ג'ורג' בוואדי קלט, טיוולים על הגלבע ובגליל, והכל כמובן ברגל לפני קום המדינה.

בעיני אמא המצאת המאה לא היתה פצצת האטום, אפילו לא המחשב. בעיני אמא המצאת המאה היתה הקלנוע. הקלנוע אפשר לה להיות ניידת ולהביא אותה תוך עצמאות לכל המקומות שהיו חשובים לה, אם זה לבקר חבר חולה, או לברך חבר לרגל שמחה. אמא השתמשה בקלנוע כרכב 4 על 4, נכנסה בין השורות בפרדס כשעוד גזמה את העצים, אספה פומלית שנשארה על הארץ לאחר הקטיף וחילקה לכל חבריה וחברותיה. הקלנוע הביא אותה לבית הקברות להשקות את הקבר של אבא וכל יקירי המשפחה האחרים.

אמא הקדישה תשומת לב מיוחדת לאנשים שמכל סיבה שהיא לא יצאו מביתם, והיתה מבקרת אותם ומהווה להם חברה. אני מקווה שנעמי לא תכעס עלי אם אספר משהו על יחסיה המיוחדים של אמא עם שרוליק גלר, בתקופה שהיה מרותק לביתו. אמא היתה נכנסת אליו מדי יום שישי לאחר סיור בוקר בו מצאה כמה פרחי ורד, היתה מביאה את צרור הוורדים לשרוליק והם היו יושבים ומשוחחים. אמא אהבה מאוד את הלשון החדה של שרוליק ובעיקר את סיפוריו מהבית, וכששרוליק היה נכנס להרצאות היתה אמא אומרת לו: "סליחה, יש לי משהו בתנור, אני חייבת לחזור הביתה". עד כדי כך נמשך הריטואל לאורך זמן שבהמשך כשהיתה נכנסת לביתו היה שרוליק שואל אותה "נו, יש לך משהו בתנור?"

שנות עבודתה של אמא ב"גוש הזקן" ליד בית המלאכה לנשק של ההגנה היוו את אחת מהתקופות היפות של אמא. עבודה עם ילדים, עבודה עם המתנדבים הראשונים, וקשר של הערכה הדדית עם אנשי "המספוא" שעבדו לידה. תפוחי "רנטים", "יופי גליה" ו"יהונתן" היו חלק מזני התפוחים בבוסתן, כמו "סולטנינה" ללא גרעינים ו"מוסקט" בין זני הענבים. צוות הכרם היווה מוקד להשתייכות וארוחות הבוקר והשיחות בעקבותיהם היוו שם דבר עבור אמא. לאמא היה סיפוק רב מהקשרים שנשארו לה לאורך השנים עם אותם בנות ובנים מכל המחזורים הבוגרים של גבעת חיים שעבדו איתה בכרם ובמטע ונתנו לה אפשרות להשפיע על היחס לעבודה וחשיבותה של עבודת הילדים. אמא המשיכה לעבוד בחקלאות עד גיל 85 כשהיא גוזמת בפרדס. עובדת ממושמת, כפופה "לבוס" שלה, שזה הייתי אני... אמא מדדה את הספקיה בכל יום ויום, וידעה להגיד לעצמה: "היום עשיתי עוד עץ", או "עוד שורה". כחודשיים לאחר שסיימה את עבודתה בפרדס בגיל 85, אמרה לי באחת מאותן שיחות השבת שלנו "אני לא מבינה איך היה לי זמן לעבוד..."

לאמא היתה מערכת מסועפת של התכתבויות, מאז בואה לארץ ועד כמעט יומה האחרון, עם בני משפחה, חברים וידידים שרכשה לעצמה במשך כל השנים. מכתבים אלה שימשו את אמא בבואה לכתוב את ספרה: "קורות חיי" שהוציאה ביום הולדת 90. הספר מורכב כולו מקטעי מכתבים אותנטיים שנשמרו אצלה בתיקים רבים.

לעולם אמא לא היתה מרוצה מדברים שכתבה או אמירות שאמרה. תמיד נזכרה בעוד דבר-מה חשוב ששכחה להוסיף או ביקרה אחרים שלא הזכירו דבר שנראה לה מהותי. חברים בגבעת חיים זוכרים לאמא את הספדיה על יקיריהם, בהם ידעה אמא למצוא את הנקודה המיוחדת והאופיינית לכל אחד.

תודה גדולה אנחנו מבקשים להודות למיכל כהן, שידעה ליצור עם אמא קשרים מיוחדים, ידעה לדאוג לאמא בדברים הקטנים ובדברים הגדולים, והיוותה לה כתובת לכל דבר ועניין.

תודה מיוחדת לעובדי בית שקמה על תחושת הבית והדאגה שנתנו לאמא בזמן הקצר ששהתה בבית שקמה.

גאווה גדולה ממלאת אותי כל פעם מחדש כשאני מדבר על אמא שלנו. שעות רבות ביליתי במחיצתה בשיחות על נושאים שונים. שיחות אלה נתנו לי חוויה אינטלקטואלית ומשפחתית גדולה. הגענו אמא ואני ליחסי קירבה מיוחדים בהם סיפרה לי אמא סיפורים אינטימיים שלא העזה לדבר עליהם כל השנים.

התברכתי באמא שידעה מה היא רוצה, ידעה מצוין מה היא לא רוצה, אמא שקיבלה בהבנה את צורך הקיבוץ בשינוי, אמא שהעדיפה להשאיר את הטלוויזיה סגורה כי לא אהבה לשמוע את רוח הנכאים והפוליטיקה הלא יפה שניבטו מן המרקע.

אני מרגיש מלא סיפוק שזכיתי באמא צלולה, ובעלת זיכרון יוצא דופן עד רגעיה האחרונים. חמש שעות לפני מותה שלחה אותי להביא לה סוכרייה חמוצה מקופסת הפח שנמצאת במקרר. בחרה בסוכרייה צהובה והתענגה על מציצתה כמו ילדה. זו האמא שאזכור.

יהודה

כשאנחנו מגיעים לסבתא לילי

עם העוגיות מגיעים סיפורי החיים,

מדהים שחלקם בני כמעט מאה שנים

ומסופרים בבהירות ודיוק שאפשר לעצום את העיניים ולחוות את האירועים.

סבתא שלנו יקרה, היית דמות משמעותית בחיי כולנו:

אהבת הארץ, אהבת האדם ועזרה לזולת אלו ערכים

שהנחלת בכולנו דרך שיחות, סיפורים והרבה דוגמה אישית.

כשהיינו ילדים היינו מאד קשורים וקרובים,

היינו הולכים איתך לקטוף תפוזים, לבקר ברפת, לקפוץ על הכותנה

ולסיום היינו מקנחים בפלצ'ינקות עם גבינה.

ככל שגדלנו כל אחד בחר לעצמו דרך חיים,

ולמרות זאת אצלך סביב השולחן כל הקצוות היו תמיד מתחברים,

בביתך תמיד הרגשנו רצויים ואהובים,

וזאת הזדמנות אחרונה להגיד לך כמה אותך אנחנו אוהבים.

כבר מתגעגעים...

הנכדים

שירה הרפז

ברכה,

דבי שלחה לי את ההודעה על מות אמך.

עבורי, לילי לעולם לא תמות, היא היתה אחת מאותם בני אלמוות אמיתיים. היתה לה עוצמת מטרה, רצון שאינו יודע שובע, התמקדות של קרן לייזר ומחשבה מבריקה. מעולם לא פגשתי אדם כמוה, ולעולם לא אפגוש.

תמיד חשתי כבן מאומץ שלה, ומכתביה לאורך השנים היו הקשר שלי עם ישראל ועם תהליך ההתבגרות שלי. זה עתה חזרנו ממעון הנופש שלנו, אליו לקחנו את אמך כאשר היא ביקרה כאן, ואנו חושבים עליה ועל הנושאים שהעסיקו אותנו בשיחות איתה, שהיו ככל הנראה דומים לאלה של הקיבוץ בראשית ימיו.

אנא, מסרי את אהבתי ואת תנחומיי לכל משפחתך הנפלאה.

רוג'ר

(תרגום חופשי מאנגלית)

רוג'ר, אמריקאי יליד של אמא והמשפחה.

בשנת 1965 למד כשנה באוניברסיטה העברית, ערך מחקר על קשרי הורים וילדיהם בלינה המשותפת ושהה בגבעת חיים לצורך מחקר.

חברים שלום:

כמו שפורסם בגבעתונים האחרונים, חתמנו לאחרונה על הסכם חדש עם הוט. בתחילת חודש דצמבר 2009 נפתחו כ-11 ערוצים חדשים לבעלי ממירים דיגטאליים. חברת הוט עורכת בימים אלה סקר תשתיות כבלים בקיבוץ ומכינים תוכנית עבודה לשיפור תשתיות הכבלים. בסיום הכנת התוכנית תתחיל עבודת השיפור שבסיומה ניתן יהיה לקלוט את התחנות הנ"ל גם בטלוויזיות עם קליטה אנלוגית. בעלי ממירים דיגטאליים יוכלו להשתמש בשירותים משופרים שיפורסמו בהמשך.

ירון נהרי

תערוכות כלבים

לאחר הפסקה ארוכה מתחדשות תערוכות הכלבים, ועוד איך מתחדשות. בסוף השבוע השני של חנוכה, 18-19 לדצמבר, תתקיימה שתי תערוכות גדולות מאוד ומרובות כלבים ואני מקווה שגם מרובות צופים. ביום שישי תתקיים התערוכה השנתית המסורתית של מועדוני כלבי הצייד. צפויים כ-150 כלבים, מגזעים שונים ובהם: רטריברס, פוינטרים, ספניאלים, כלבי רוח ועוד. בשבת תתקיים תערוכה בשתי זירות, כשבכל אחת מהן צפויים להתחרות כ-100 כלבים. בזירה אחת יתחרו כלבי הרועים למיניהם, ובזירה שנייה יתחרו כלבי דוגה, דני ענק ושנאוצרים. התערוכות האלו תהינה ססגוניות במיוחד ומומלץ לכל החברים, התושבים, ובעיקר לילדים, לבוא ולהנות.

בצד ההכנסה הנאה הצפויה לקיבוץ מתערוכות אלו, והבילוי היפה הניתן חינם לכל החברים והתושבים, ברור שיהיו גם אי-נעימויות זמניות לחלק מהחברים, בעיקר לנהגים שבינינו. בשעות השיא (9:00 – 13:00) מומלץ להימנע מלנסוע בקטע הכביש שבין הרפת לגת ולהעדיף נסיעה בדרך העוקפת דרך בית הספר יובלים. סביר להניח שגם מגרש החניה יהיה עמוס, על-אף שננסה לכוון את המכוניות לחניות ליד גת. ידי תהינה עמוסות ביום זה ולא אוכל לענות לטלפונים, זועמים ככל שיהיו, אז נא להתאפק ואם יש בעיה ממש דחופה להגיע אלי לעמדת הגבייה.

ובאותו עניין: לצערי קיבל לאחרונה ועד הקהילה החלטה אומללה, הקובעת שהתערוכות לא תימשכנה לאחר השיפוץ במגרש. מראש חשבתי שהשיפוץ הזה מיותר, ועכשיו כשאני יודע שלקיבוץ אין כמעט מקורות כספיים לשיפוץ, אז חבל גם לוותר על ההכנסה מהתערוכות. בכל מקרה, אם יוחלט על השיפוץ אדרוש דיון מחודש באסיפה לגבי עתיד התערוכות. אני מאמין שחברי הקיבוץ שנהנים ממקום בילוי בשבת להם, לילדיהם, לנכדיהם ולאורחיהם, יעדיפו לא לוותר על פעילות זו.

יניב נהרי

מחפשים את אניה

שלום תלמה,
אני כותבת לך תקציר של הסיפור כדי שתוכלי לעזור בחיפוש חברתי אניה.
שמי ג'וי בן צבי. נולדתי בבומביי, הודו. הוריי נתנו לי את שמי Joy.
עלינו ארצה בשנת 1958. משדה התעופה שלחו אותנו ישר לעיר באר שבע.
גרנו שם כחודש.
אז הגיעו כמה אנשים נחמדים מהקיבוץ, אחד מהם היה יעקב קופלר, שאלו
אותנו כל מיני שאלות, התלהבו מאיתנו, היינו דוברי אנגלית, ניגנתי בפסנתר
ורקדתי בלט קלאסי. הם סיפרו לנו על הקיבוץ. הסכמנו לבוא וכעבור שבוע
הם באו לקחת אותנו.
גרנו בקיבוץ משנת 1958 עד שנת 1962.
הייתי בת 12, עיברתו את שמי לשמחה היימס. הכניסו אותי לכיתה ו' עם
ברכה ויעקב קליין, דבורה, רחל מנדל, רחל ארונדה, עדה קופלר, גילה שולר,
יהודית פסקי, חנוך, עקיבא, מיכאל, יוסי מזרוביץ.
בשנת 1961 בערך, הגיעה קבוצה מעליית הנוער, ילדים בגילי מכל העולם:
רומניה, הונגריה, רוסיה ואחת מפולניה.
הם היו בכיתה מקבילה, אך הכירו לנו אותם והם גרו ליד חדר האוכל.
הנערה אניה מפולניה התיידדה איתי מאד, היא הייתה עגלגלה ובלונדינית, עם
צמה עבה ארוכה וידעה אנגלית.
היינו חברות טובות והיא גם הייתה בת שלנו, אצל הוריי. לצערי לא שאלתי
לשם משפחתה, אבל יש לי תמונות למזכרת והן מצורפות.
עזבנו את הקיבוץ בשנת 1962 לאשדוד ומאז נותק הקשר. חזרתי לשמי
המקורי Joy.
אני בקשר עם המדור לחיפוש קרובים + הארכיון הציוני המרכזי בירושלים
ואף שוחחתי עם המזכירות של הקיבוץ, אולם הם לא הצליחו לעזור עד כה.
תלמה, אני מקווה שתצליחי לעזור לי בעניין.
מקווה לשמוע ממך בקרוב ושתבואי גם לבקר אותנו.
המון תודה □

ג'וי בן צבי, ביאליק 52/13 אשדוד 77632
בית: 08-8557464
נייד: 052-3317472, 052-5200451

תרבות...תרבות...תרבות...תרבות...

השיר לא תם...

ערב שירה לזכרם של אמיר קרן וזכרי דגן

"ממקום שהיינו נמשך זיכרון..." (רחל שפירא)

תודה לנורית ודפנה על שהרימו את הכפפה, חברו אלינו ואיפשרו לנו לקיים באופן נאה ומכובד את ערב הזיכרון לאמיר וזכרי.
תודה לכל אלה שנרתמו וסייעו - לאסנת בר ולעזרתה אמנון קוגלר על סידורי הפרחים והעיצוב בכלל, לנערים שסידרו את חדר האוכל לפני ואחרי, למרים לירן על המודעה - ולאלה שהגיעו להיות אתנו בערב הזה.

שרה קרן ולאה דגן בשם כל המשפחה

"חנוכה, חנוכה, חג יפה כל כך"

ביום שני, נר רביעי 14.12.09 בשעה 17:15 מסיבת חנוכה בחדר האוכל. בתוכנית: טקס בהכנתם של ילדי כיתה ז' ולאחר מכן פעילות יצירה - סדנה מקסימה, עבודה עם חומרי טבע, פסולת תעשייתית וביתית, במיוחד לחג. עם חברת "איצטובלים". פעילות לכל המשפחה.

ביום שלישי, נר חמישי, 15.12.09, בשעה 17:15 - "פסטיגח"מ" במועדון לחבר. שירי חנוכה המבוצעים על-ידי ילדי הקיבוץ.

ביום רביעי, נר שישי, 16.12.09, בשעה 20:30 - הרצאה "פולחני אור ואש בישראל ובעולם", עם הראל סטנטון.

בוויטרינה מוצגות עבודות קדרות של רוחל'ה ארזי וציורים של פאולי. תודה לרוחל'ה על עיצוב הוויטרינה.

חג שמח

צוות תרבות - נורית ודפנה

מזל טוב
להדר וצוקר צרוס
להולדת הבן אריאל
אח לאי
ברכות אסגא וסבתא משה ורחל מרוק
ולכל המשפחה

מזל טוב
לצפית ומתן כץ
להולדת הבן
אח לאליה, הזלי ונורי
ברכות אסגא מיקי אורן
ולכל המשפחה

